

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV FRA: Mynster, Jakob Peter (1845-uu-uu)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV FRA: Mynster, Jakob Peter (1845-uu-uu)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 201. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000123.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Af et Par Breve til en Reisende af Familien.
Kjøbenhavn — 1845.*

— Steffens's Bortgang, skiøndt ikke uventet, er dog gaaet mig nær. Endeel af hans Skrivter ville maaskee i Fremtiden have mindre Værd; men han var en udmærket Personlighed, hvilket ogsaa viser sig deraf, at han havde indflettet sit Liv i næsten alle mærkværdige Menneskers Liv i Danmark og Tydskland giennem saa lang en Række af Aar, og tildeels i saa mærkelige Perioder; og hvilke Uenigheder man endog stundom kunde have med ham, havde han dog et Hierte fuldt af Kierlighed og Troskab som Faa. —

Ved Stænderforsamlingen i Roeskilde i Slutningen af forrige Aar beholdt de Conservative aldeles Valpladsen, og det radicale Parties Koryphæer tabte efterhaanden det Meste af deres Anseelse. Ørstedes Fødselsdag feirede vi saaledes, at vi om Aftenen havde indbudt ham til et Gilde. Da Klokken var 12, kom 4 Vægtere ind, og sang Vægter-Verset. Derpaa sang vi en Vise af O. Bang, og jeg udbragte Skaalen med en lille Tale. Vi bleve sammen til henimod 2, og fulgte Ørsted hjem med Musik og fuldstemmet Hurra. Det Hele var en ægte dansk borgerlig Fest, med megen Poculering, Hiertelighed, Lystighed og Gammen. Det glædede Ørsted, og gjorde et godt Indtryk.

Jeg var i Aftes i Theatret, og saae et nyt Eenacts-Stykke: „Den nye Barselstue“, som har gjort megen Lykke, og, skiøndt det blev givet 3die Gang, og i Selskab med et længere ubetydeligt Stykke, havde fyldt Huset. Det er virkelig meget moersomt, og skrevet med Talent og „Geschick“. Det er en Poet, som har gjort Barsel med et Skuespil, der har frembragt Furore, og som modtager Gratulationer af en Mængde, meget vel udtænkte Personer, hvorved da alleslags Vittigheder og Allusioner forekomme, men alle i en meget godmodig Art; omsider opdages det, at ikke den Omtalte er Fader til Barnet, men en Ven er det, hvem man troede død, ogs. 202som gjerne overlader den stakkels Poet Fader-Rettighederne. Stykket bliver spilt overmaade godt, og især er Fru Heiberg ganske fortræffelig; — det er en noget ældre Pige, lidt prosaisk, men med meget tørt Lune. Det er igien noget ganske Nyt, som man ikke før har seet af hende. —

(Omtrent et halvt Aar senere).

— Hagen har skrevet en Licentiat-Dissertation „om Ægteskabet“. Den er ret vel skikket til at fortiene ham Licentiat-Graden, da den viser baade Anlæg og Kundskaber, og han kan vist blive ret brav. Men hans Theorie er kun lidet bevendt. Han gaaer ud fra, at Hustruen er et Complement til Manden, og at Begge først i deres Forening udgjøre et fuldkommet Menneske, — hvoraf udledes baade den Pligt at gifte sig, og den Pligt ikke at gifte sig to Gange. Men hvad skal da et stakkels Menneske gjøre, naar han ikke kan finde sit Complement, eller naar Complementet ikke vil have ham? Og naar de Forenede bemærke, at de ikke i hinanden have fundet det rette Complement, skulle de da løbe fra hinanden igien for at søge det rette? Og da vi Alle sandelig behøve mange, mange Complementer, for at et fuldstændigt Menneske kan komme ud deraf, saa skulde vi jo ogsaa have mange Hustruer. — Den hele Theorie gjelder meget mere Samfunds-Pligten i Almindelighed, end Ægteskabet i Særdeleshed.

Martensen har da begyndt som Prædicant, og det er fortræffeligt. Man kan gjerne sige, som en Dame nylig sagde til mig, at hans Prædikener ere „fængslende“, navnlig ved høist aandfulde Combinationer. Hvor er dog ikke ogsaa „Mester Eckart“ — som jeg igien har læst noget i — noget ganske Andet, end de evige Gientagelser, hvormed de fleste filosofiske Bøger for Tiden opvarte.

Jeg kom forrige Maaned hjem fra en lang Visitats-Reise fra 1ste Juli til 4de August, paa hvilken jeg blandt Andet besøgte Sorø. der behagede mig ligesaa meget, som dets. 203pleier, d. e. ligesaa meget som det mishager de Fleste af dem, der skulle være der. Men ovenpaa denne Reise *) maatte jeg snart foretage en ny, og det udenlands. Det var nemlig 700 Aar siden, at Domkirken i Lund blev indviet, og i den Anledning feirede man der en stor Jubelfest, hvortil jeg ogsaa var indbudet, tilligemed adskillige Professorer herfra. —

Jeg maa dog endnu fortælle Dig, at jeg fra Bornholm har modtaget en Ansøgning fra en Præst, der er 90 Aar gammel, som siger, at han endnu „til sin Menigheds Tilfredsstillelse og Beundring“ kan forrette sit Embede, — endvidere at jeg paa min Visitats paa Vemmetofte Kloster har fundet under eet Tag 3 Personer (Frøkener) paa 90, 91 og 92 Aar, af hvilke de 2 Ældste see ud til at kunne leve en god Deel Aar endnu, — endvidere at jeg i Vognen tæste „Ernst Maltravers“, som man havde anbefalet mig. Den behagede mig mere, end de andre, jeg har tæst af Bulwer; men jeg savner dog idelig Walter Scott's Delicatesse og dybere Kiendskab til Hiertets Folder. — —